

บทที่ 1

อัสสุซจันท์ยังสวยงามแฝงมนตร์ขลังเหมือนเดิมแม้ว่าเวลาจะ
 ล่วงผ่านไปนานแล้วก็ตาม ร่างระหงนอนไขว่ห้างชมดาวอยู่ตรงลานผาหิน
 สูงที่ยื่นออกไปในห้วงอากาศที่ว่างเปล่า และเบื้องล่างพื้นน้ำนิ่งใสราว
 กระจกกำลังสะท้อนแสงดาวบนท้องฟ้าเบื้องบน ดวงตาสีสนิมเหล็กที่
 ทอดมองดวงดาวมีรอยครุ่นคิดและ...ซัดใจ ฉับพลันเสียงลมพัดซึ่งมา
 แต่ไกลก็กลับเคลื่อนเข้ามาหยุดอยู่ใกล้ หากคนที่นอนอยู่ไม่มีที่ท่าว่าจะ
 ลุกขึ้น ทว่าดวงตามีรอยรับรู้ว่ามีผู้มาเยือน

"ทำไมทุกครั้งที่ท่านมาถึงต้องมีเสียงลมและพายุทราย"

เสียงเบาทุ้มที่เหมือนเจ้าตัวบรรจงดัดแต่ไม่อาจกลบรอยกังวานใส
 ได้เอื่อยขึ้น ผู้มาเยือนหัวเราะเบาๆ ด้วยความเอ็นดู ก่อนจะทรุดตัวลงนั่ง
 เคียงข้าง และคนที่นอนอยู่ก็ติดตัวลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิหันมองตาสบตา

"ก็แล้วทำไมทุกครั้งที่มาได้เจอเจ้า เจ้าถึงต้องมีผ้าคลุมหน้าคลุมผม
 เช่นนี้ด้วยเล่าศิราภรณ์"

"ก็ข้าอยู่ในทะเลทรายนี้ ผ้าคลุมหน้าคลุมผมมีไว้สำหรับกันเม็ดทราย"

ยามเปลือยตัวเสียงนั้นสื่อนำฟัง เจติยาเอื้อมมือไปดึงผ้าคลุมหน้าสีดำ

สนิทออก และหญิงสาวก็ไม่อาจแผลงฤทธิ์ได้เช่นเคย ดวงหน้าที่ต้อง
กระทบแสงดาวความงามของหญิงสาวแรกรุ่งไว้อย่างครบครัน แม้ว่า
ดวงตาสีสนิมเหล็กคู่นั้นจะฉายแววไม่ค่อยพอใจเท่าไรนักก็ตาม หากก็
ไม่ได้ทำให้ความงามนำดูนั้นลดลงเลยแม้แต่น้อย

"เจ้าออกจะสยขนาดนี้ กุหลาบแห่งทะเลทรายดอกน้อยของข้า"

ยังไม่ทันสิ้นคำพูดดี เสียงใส่กีฬาวเราะดังลั่นอัสซุลจันห์ ดวงตา
ที่บอกว้รู้ทุกอย่างของหมอดูเฒ่าแห่งทะเลทรายตัวตมอดค้อน เสียง
หัวเราะจึงค่อยจางหาย เหลือเพียงเสียงกุกกักในลำคอแทน

"ท่านยาย...ไม่ลี ท่านหวด"

"เจ้าอยากจะทำอะไรก็เรียก"

น้ำเสียงนั้นมีรอยปลดปลงด้วยรู้ดีว่าคนตรงหน้านั้นอยากต่อการ
'ดัด' มากแค่ไหน

...ศิรากร...หญิงสาวผู้ได้รับความงามของมารดา ได้ความกล้าแกร่ง
และดวงตาอันอาจหาญของบิดามาครบถ้วน หากแต่ความทะเล้น ลั่น
ได้มาจากใครกันเล่าหนอ

"ท่าน...ยาย..."

เธอลากเสียงยาวราวจะแก้ง นึกอยากจะทำอะไรที่ถูกล้อเลียน แต่พอ
มองเห็นรอยยิ้มประจบ หัวใจของคนสูงวัยกว่ามากก็อ่อนยวบลง

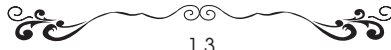
"ท่านยาย ข้าเป็นไม่ได้หรือกับกุหลาบแห่งทะเลทรายดอกสวย
ของท่าน หากจะเป็น ข้าขอเป็นตะบองเพชรที่กล้าแกร่งจะดีกว่า แต่
ท่านยาย..."

ดวงตาสีสนิมเหล็กมีรอยมุ่มมันยามเอื้อนเอ่ยคำ

"...จึงจอกร้ายแห่งทะเลทรายต่างหากคือสิ่งที่ข้าจะเป็น"

"ศิรากร เจ้าเป็นผู้หญิง"

ประโยคนั้นลปรอยยิ้มออกจากหน้าสวย อารมณ์กรุ่นโกรธด้วยความ
ความรู้สึกขัดใจ

"ทำไมข้าต้องเกิดเป็นผู้หญิง ท่านยาย ข้าไม่ได้อยากจะเป็นหญิงเลย ท่านเสกให้ข้าเป็นชายได้ไหม ใครๆ ต่างก็บอกกับข้าว่าท่านมีเวทมนตร์"

เธอเขย่ามือนางถามอย่างมีความหวัง เจตีย่ายิ้มอย่างเอื้อเอ็นดู ยกมือลูบหัวหญิงสาวอย่างอ่อนโยน

"ศิรากร ข้าเป็นเพียงหมอดูแก่ๆ แห่งทะเลทรายเท่านั้นเอง ข้าจะเสกให้เจ้าเป็นชายได้อย่างไร"

ดวงตาสีสนิมเหล็กฉายแววมืดหวังซัด เธอปล่อยมือหญิงซรอลงอย่างหมดแรง เหลือบตามองจับที่ดวงตาราบนพากฟ้า

"ฟ้าไม่ยุติธรรมเลยท่านยาย ทำไมฟ้าถึงไม่ยุติธรรมเช่นนี้ ทั้งๆ ที่ข้าอยากจะเป็นชาย ทั้งๆ ที่ข้าน่าจะได้เกิดเป็นชาย แต่ทำไมฟ้าถึงไม่ได้เป็น แล้วทำไมที่กับน้องชายของข้าถึงได้เป็น ท่านยาย ข้าไม่เข้าใจ"

หากย้อนเวลาถอยอายุไปอีกสักสิบปี เธอก็คงลงนอนร้องไห้คร่ำครวญไปแล้ว เจตีย่าได้แต่ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ

"ก็ฟ้ากำหนดมาเช่นนั้นแล้ว เจ้าจะทำอะไรได้ศิรากร"

"ท่านยาย ข้าอยากยิ่งใหญ่"

น้ำเสียงนั้นจริงใจบ่งชี้ถึงความมาดหมายในหัวใจ

"ท่านยาย ท่านดูให้ข้าได้ไหม ข้าควรจะไปที่ไหน ข้าควรจะทำอย่างไร ถึงจะยิ่งใหญ่...อย่างน้อยๆ เท่าท่านพ่อของข้าก็พอ แต่ข้าก็รู้ดี ถ้าเป็นที่นี่ ที่ธาตวากร ข้าคงไม่สามารถ อาทิตย์แห่งทะเลทรายยิ่งใหญ่เกินไป ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่ข้าจะเทียบเคียง"

"ศิรากร..."

"อย่านะท่านยาย อย่าเอาคำว่าผู้หญิงมาขัดขวางความฝันของข้า ถ้าจะทำให้ข้าบรรลุสิ่งที่ฝัน ให้ข้าทิ้งความเป็นหญิงไปข้าก็ยอม นะท่านยาย ท่านท่านายให้ข้าหน่อยนะ"

ทั้งน้ำเสียงและดวงตาอ่อนหวานอย่างที่ศิรากรไม่เคยใช้กับใครไม่ว่าจะเป็นบิดาหรือมารดา เจตีย่าถอนหายใจก่อนจะพยักหน้ารับ นางหยิบ

ลูกแก้วทำนายออกมาจากเสื้อคลุมที่รุ่มร่าม คิรากรมองอย่างประหลาดใจ

"ท่านยาย ท่านเสกมาจากไหน ในเสื้อคลุมท่านไม่น่าจะเก็บไว้ได้"

"ไม่ถามเปล่า เพราะมือเรียวเหมือนจะเลิกเสื้อคลุมของหญิงชรา

ออกดู เจตีย่าตีมือชุกซนนั้นอย่างหมั่นไส้

"อยู่หนึ่งๆ เดี่ยวซ้าก็ไม่ดูให้เจ้าเลยคิรากร"

นางชู้ คิรากรหัวเราะ ก่อนจะนั่งนิ่งสงบปากสงบคำ เจตีย่าเหลือบ
มองหน้าสวยของหญิงสาวอย่างไม่มั่นใจ นางไม่เคยทำนายดวงชะตา
ของคิรากรมาก่อน นับตั้งแต่วันนั้น วันที่หญิงสาวเกิด วัน...ที่ทำให้ความ
มั่นใจของเจตีย่าสั่นคลอน หญิงชราเฝ้ามองลูกแก้วใสที่กำลังแปรเปลี่ยน
เป็นภาพอย่างตั้งใจ หากแล้วนางก็ต้องขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ

...ภาพ ที่เคยเห็นกลับไม่เห็น สิ่ง que คิดว่าน่าจะเห็นกลับไม่มี ภาพ
ที่ปรากฏกลับเห็นเป็นเพียงแค่นี้หน้ากว้างไกล เรือลำใหญ่ และธงโจรสลัด
ที่โบกสะบัดในสายลม

...เท่านั้นเองคือสิ่งที่เห็น

"ท่านยาย มีอะไรเกิดขึ้นหรือ"

คิรากรถามอย่างอดใจไม่อยู่ เมื่อเห็นแววงุนงงครุ่นคิดในดวงตานาง

"ทะเล เรือ โจรสลัด เช่นนั้นหรือ"

เสียงนั้นเบาตุจว่าฟังรำพันกับตัวเอง หากคิรากรได้ยินชัด เธอ
คิดหนักกับคำพูดประโยคนั้น

"หมายความว่าอย่างไรกันท่านยาย"

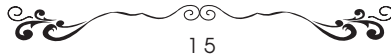
"อืม หมายความว่าอย่างไรหนอ"

เจตีย่าพึมพำถามกับตัวเอง ภาพจางหายไปแล้ว และลูกแก้วก็
กลับมาใสบริสุทธิ์ตามเดิม

"ท่านยาย..."

ดวงตาสีสนิมเหล็กมีรอยครุ่นคิด

"หรือข้าควรเดินทางไปทะเล หรือข้าควรจะเปลี่ยนจากเป็นโจรแห่ง

ทะเลทรายไปเป็นโจรสลัดในทะเล"

"ศิริการ!"

"ใช่ ใช่แน่ๆ ลูกแก้วของท่านต้องบอกกับข้าเช่นนั้นแน่"

รอยยิ้มสุมใจกระจ่างเต็มใบหน้ายามเมื่อหันมองสบตาที่เต็มไปด้วย
ด้วยความหวังกังวลของหมอดูเฒ่า

"ข้าจะไปทะเล ท่านยาย ข้าจะไปหาความยิ่งใหญ่ของข้า"

"ศิริการ เจ้าอย่าเพิ่งรีบร้อน รอให้ข้าดูให้แน่ใจก่อนได้ไหม"

เจติยาปราม ด้วยนี้กรู้ถึงเหตุการณ์ข้างหน้าดี ถ้าศิริการจะไป
อศิราภต้องไม่ยอมแน่

"ไม่ละท่านยาย ข้าคิดว่าข้าจะไม่รออะไรอีกแล้ว 'ทะเล' ที่แห่งนั้น
กำลังเรียกร้องให้ข้าไปหาความยิ่งใหญ่อยู่ ข้าจะเป็นเจ้าแห่งโจรสลัด
ทั้งปวง ข้าจะประกาศชื่อข้าให้ยิ่งใหญ่ ไม่ให้แพ้ท่านพ่ออศิราภ...อาทิตย
แห่งทะเลทราย"

"ศิริการ..."

"ท่านยาย ขอขอบคุณท่านมากที่แนะนำข้า ข้าขอตัวก่อน ข้าไม่อาจจะ
ปล่อยให้ผ่านไปโดยไม่ทำอะไรได้แล้ว ข้าจะไปบอกกับท่านพ่อ"

หญิงสาวคว่ำมือของหญิงชราขึ้นมาแตะหน้าผากเป็นการทำ
ความเคารพและเอ่ยลา แล้วก็ลุกเดินแทบจะเป็นวิ่งไปยังม้าที่ถูกผูกอยู่
ร่างระหงตัวตัวขึ้นนั่งคร่อมบนหลังม้า ก่อนจะควมมันออกไปท่ามกลาง
แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ที่เริ่มจะเอือมและปลายขอบฟ้า

อาทิตยไพล่พ้นขอบฟ้ามาหมดดวงแล้วในยามที่ม้าสีดำสนิท
ควมมาถึงมิลักขา และเมื่อร่างระหงกระโดดลงจากหลังม้า เด็กชายวัย
ไม่เกินห้าขวบก็วิ่งเข้ามาเกาะขาเธอไว้ทันที ศิริการก็ลงอุ้มเด็กน้อยขึ้นมา
อย่างรักใคร่

"อัจจิ ทำไมเจ้าถึงได้ตื่นเช้านัก"

"ข้ามารอท่าน ท่านพี่ ท่านไปไหนมา"

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนใสที่เหมือนมารดา ยิ่งนั่งมองจ้องอย่างรอคอย
คำตอบ คิรากรอุ้มน้องชายเดินตรงไปยังบ้านพักอย่างไม่รีบร้อน

"ไปอัสสุซุลจันทร์"

"ทำไมไม่พาข้าไปด้วย"

"ก็เจ้าไปกับท่านพ่อท่านแม่บ่อยแล้วไม่ใช่หรือ ทุกคืนที่พระจันทร์
เต็มดวง"

"ข้าอยากไปกับท่าน ท่านไปทุกคืนที่ดวงดาวเต็มฟ้าไม่ใช่หรือ"

เด็กน้อยพูดอย่างรู้ดี คิรากรหัวเราะลั่นอย่างถูกใจ

"ใช่แล้ว น้องชายข้า เจ้าฉลาดยิ่งนัก"

"คราวหน้านะท่านพี่ ท่านต้องพาข้าไปด้วย"

"หากว่ามีคราวหน้า ข้าจะพาเจ้าไป"

เธอบอกก่อนจะปล่อยร่างเล็กจ้อยลงบนพื้น อัจฉริ่งไปหากลุ่ม
เพื่อนๆ สองสามคนที่กำลังเล่นอยู่ไม่ห่างนัก คิรากรยิ้มนิดๆ ก่อนจะ
เปิดประตูบ้านเข้าไปอย่างพร้อมรับเหตุการณ์ทุกอย่างแล้ว

"ไม่ได้!! พ่อไม่ให้เจ้าไป คิรากร"

เสียงเขม่งวดตังมาจากร่างสูงสง่า หากเป็นคนอื่นได้ยินก็อาจจะกลัว
จนลนลาน แต่กับคิรากร...ไม่หวั่นไหว ไม่สั่นคลอนความตั้งใจ

"ทำไมละท่านพ่อ ทำไมข้าจะไปไม่ได้"

"เจ้าเป็นผู้หญิง"

ถ้อยคำนั้นจู่ดรอยสว่างวาบในดวงตาคู่สวย

"ทำไมละท่านพ่อ ข้าเป็นผู้หญิงแล้วทำไมจะไปไม่ได้ ข้าก็มีฝีมือ
ไม่แพ้ใครเช่นกัน"

อคิรากรมองหน้าบุตรสาวนึ่ง ดวงตาคู่ที่เหมือนเขายิ่งนักฉายรอย
มั่นใจที่เขาเห็นว่า...ยากจะคลอนแคลน เขาถอนหายใจออกมา

"ศิริกร เจ้าจะไปได้อย่างไร พ่อเป็นห่วงเจ้าหนัก"
คำพูดอ่อนใจนั้นเรียกรอยยิ้มใสบนหน้าสวยที่ไม่ค่อยจะมีให้เห็นบ่อยนัก เธอเดินเข้าไปเกาะแขนแข็งแรงของบิดาไว้อย่างประจบ

"ท่านพ่ออย่าห่วงเลย ข้าเป็นบุตรของอาทิตย์แห่งทะเลทราย ข้าจะเป็นอะไรง่าย ๆ เช่นไรกัน"

อศิรภักดิ์ยิ้มออกมาไม่ได้ เขายกมือขึ้นลูบหัวบุตรสาวอย่างเอ็นดู

"เจ้าปากดีสมชื่อเจ้าแล้ว"

เสียงหัวเราะใสดังด้วยรู้ดีว่าบิดายอมอ่อนลงไปกว่าครึ่งแล้ว

"ท่านพ่อใจดีที่สุดในโลกเลยรู้ไหมคะ"

นานทีหอรอกที่หญิงสาวจะยอมเอ่ยคำพูดแบบผู้หญิง อศิรภักดิ์ลอบถอนหายใจ

*...เพราะเขาหรือเปล่าเล่าหนอ ที่ทำให้ลูกสาวแก่นแก้วกล้าหาญ
ไม่แพ้ชาย*

"เจ้าลองไปขอแม่เจ้าดู"

"ท่านแม่อนุญาตอยู่แล้ว"

เธอพูดอย่างรู้จักมารดาของตนดี อศิรภักดิ์ยิ้มเมื่อนึกถึงภรรยาคู่ชีวิต

"ไม่แน่นอน อะไรก็อาจจะเปลี่ยนแปลงได้"

เขาอดไม่ได้ที่จะขู่ออกมา หากบุตรสาวหัวเราะร่วนด้วยความสนใจ และก็เป็นไปตามความคาดหมายของเธอ เพราะเมื่อหญิงสาวไปบอกข่าวกับมารดา อดีตฟ้าหญิงมณเฑาะว์ก็เห็นด้วยทุกประการกับบุตรสาวคนโปรด หากว่าไม่ติดที่อศิรภักดิ์และอัจริวมทั้งอายุที่ไม่ได้เยาว์วัยเช่นกาลก่อน เธอก็คงจะขอติดตามศิริกรไปด้วยแล้วก็เป็นได้

บนภูหินใหญ่ติดกับเขตทะเลทรายกว้าง ม้าสีดำสนิทที่มีร่างระหงในชุดชาวทะเลทรายนั่งอยู่หยุดยืนเด่นเป็นสง่า เยื้องไปทางเบื้องหลังชายร่างสูงหนานหลังม้าสีน้ำตาลเข้มหยุดอยู่ตรงนั้น

"คามิน..."

เสียงดังมาจากร่างระหงบนหลังม้า ดวงตาสีสนิมเหล็กกวาดแลไปทั่วทั้งพื้นทรายที่กว้างไกลสุดสายตา คนถูกเรียกนิ่งฟังอย่างตั้งใจ

"ข้าจะไปทะเล"

คนฟังยิ้มกว้าง มองคนตรงหน้าด้วยดวงตารู้ทัน

"จะไปประกาศศักดิ์ดาของจิ้งจอกร้ายแห่งทะเลทรายเช่นนั้นหรือ"

"ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว เหตุใดจึงถามข้า"

เสียงใสตัวว่า เขาหัวเราะนิดๆ ไม่ได้ถือสาอะไร ด้วยอยู่กับเธอมานานแล้วจนไม่คิดจะโกรธเคืองอะไรกัน

...เขาอายุห้าขวบได้ละมั้งในตอนที่เขาขี่ม้าขึ้นมาดูโลกใบนี้

"แล้วจะไปเมื่อไหร่"

"เมื่อข้าพร้อม อาจจะมีพรุ่งนี้ มะรืนนี้ หากไม่ช้านานไปกว่านั้น"

คามินส่ายหัวในความใจร้อนของหญิงสาว

"แล้วจะไปเพียงลำพังหรือ"

"ก็หากไม่มีใครอยากจะไปกับข้า ข้าก็พร้อมจะเดินทางโดยลำพัง"

ชายหนุ่มแก้มแดงถอนหายใจยาว ก่อนจะเหลือบตามองเธอและถามออกมา

"ถ้าข้าจะขอติดตามห้อยตามไปด้วย ท่านจะว่าอะไรไหมคิรากร"

คนถูกถามข่อนรอยยิ้มกว้างไว้ใต้ผ้าคลุมหน้าสีดำสนิท

"ทะเลทรายออกจะกว้างใหญ่ และผืนทะเลก็กว้างใหญ่ไม่แพ้กัน หากท่านคิดจะไปกับข้า ใครจะว่าอะไรท่านได้"

คามินส่ายหน้าในคำตอบนั้น

...ก็ยังคงเป็นคิรากรคนเดิม ยังวางมาดเหมือนเดิม

"เมื่อถึงวันเดินทาง ท่านบอกข้าอีกครั้ง ข้าพร้อมจะไปเสมอ"

เขาบอกเป็นคำสุดท้ายก่อนจะชักม้าให้หันกลับวิ่งไปทางเดิม และรอยยิ้มก็ก่อเกิดบนหน้าคมเมื่อได้ยินเสียงแผ่วเบาลอยตามหลังมากับ

สายลม

"ขอบคุณนะคามิน"

"เจ้าจะไปกับศิรากรเช่นนั้นหรือคามิน"

นิริชตามขึ้นมาอย่างไม่แปลกใจเท่าใดนัก เพราะรู้ว่าคามินเปรียบเสมือนเงาของศิรากร หากเห็นหญิงสาวคนนั้นที่ไหน เป็นต้องเห็นบุตรชายของนางอยู่ด้วยเสมอ คามินชะงักมือที่เก็บข้าวของนิดหนึ่ง ก่อนจะยิ้มพลางพยักหน้ารับ นางมองหน้าลูกชายอย่างค้นหา

"คามิน เจ้าคงไม่คิดอะไรเกินเลยกับศิรากรใช่ไหม"

เสียงหัวเราะดังลั่นเมื่อประโยคนั้นจบลง ชายหนุ่มละมือจากสิ่งที่ทำเดินมาโอบเอวมารดาไว้

"ท่านแม่ ท่านคิดว่าข้าจะคิดอะไรกับศิรากรอย่างนั้นหรือ"

เขาถาม รอยหัวเราะยังไม่จางจากใบหน้า นิริชมองพิจารณาลูกชายด้วยแวตาทักวอล เพราะนางไม่อยากจะให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยด้วยรู้ถึงความเจ็บช้ำนั้นดี

"ก็เจ้าคิดอะไร"

"ศิรากรเหมือนน้องของข้า น้องชายด้วยข้าท่านแม่ นางเหมือนผู้หญิงตรงไหนกัน"

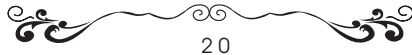
"เจ้าแน่ใจหรือ"

"แน่ที่ท่านแม่ แน่เสียยิ่งกว่าภูหิน แน่เสียยิ่งกว่าสิ่งใด ในสายตาข้า...ศิรากรนะ ผู้ชายซัดๆ"

เขายืนยันคำพูดนั้นอีกครั้งด้วยน้ำเสียงหนักแน่น นิริชจึงค่อยคลายใจ หากก็ยังคงอดหวาดระแวงไม่ได้

"หวังว่าความรู้สึกนี้ของเจ้าจะมั่นคง"

"ข้ายังไม่อยากหาพายุทรายมาไว้ในบ้านนะท่านแม่ ใครที่หลงรักศิรากร ข้าว่า...คนคนนั้นต้องอยากมีจิ้งจอกร้ายไว้ในบ้าน ต้องอยากเจอ

พายุทรายทุกวันหลังอาหารสามมื้อแน่ๆ"

นรีซหัวเราะออกมากับคำพูดของบุตรชายอย่างโล่งใจ

"ดีแล้วละ ถ้าอย่างนั้นเจ้าจืดของต่อเถอะ แม่จะไปเตรียมกับข้าวต่อ
พ่อของเจ้าใกล้จะกลับมาแล้ว"

"ครับท่านแม่"

เขาจับคำ มองตามร่างบางของมารดาไปด้วยรอยยิ้ม แล้วก็อดไม่ได้
ที่จะส่ายหัวกับความคิดของมารดา

...เขาไม่เคยคิดในแง่หนึ่งกับศิรากรเลยจริงๆ สำหรับศิรากร...ก็
พายุทรายดีๆ นี่เอง และเขาก็ไม่บ้าพอที่จะพาตัวเองไปอยู่กลางพายุทราย
เป็นแน่แท้

"ท่านพีศิรากร ท่านกลับมาเร็วๆ นะ ข้าจะรอท่าน ข้าอยากไป
อัสสุซลจันท์ในคืนที่ฟ้าสว่างดาว"

เสียงเล็กใสของอัจฉิด้งสั่ง ดวงตาสีสนิมเหล็กที่โผล่พ้นผ้าคลุมหน้า
สีดำฉายรอยยิ้ม

"ความจำเจ้าดี และขอให้จำตลอดไปนะอัจฉิ แล้วพีจะกลับมาพาเจ้า
ไปดูดาวยังอัสสุซลจันท์"

ศิรากรลูบหัวน้องชายอย่างเอ็นดู เธอเดินเข้าไปกอดมารดาเต็ม
อ้อมแขนเป็นการสั่งลา ก่อนจะเดินไปหยุดยืนประสานสายตากับบิดาหนึ่ง

"ศิรากร รักษาตัว..."

เขาพูดออกมาได้เพียงเท่านี้ ศิรากรยิ้มมั่นใจด้วยดวงตามุ่งมั่น

"ข้าจะไม่เป็นไร ทุกที่ที่แสงอาทิตย์สาดส่องไปถึง...ข้าจะเหมือนมี
ท่านคอยดูแลอยู่ ท่านพ่อของข้า...อาทิตย์แห่งทะเลทราย"

อศิรากรยิ้มกว้างกับคำพูดของเธอ มือใหญ่เอื้อมแตะบนบ่าของ
บุตรสาว

"ขอให้เจ้าทำสำเร็จในทุกสิ่งที่เจ้าต้องการ"